

Alles van jou

ALLES
VAN
JOU

EMMA
ZEGERS

DVP

Alles van jou
is een uitgave van
Dutch Venture Publishing

Copyright © 2022 Dutch Venture Publishing
Auteur: Emma Zegers

Omslagontwerp: Jen Minkman
Zetwerk: Storm Designs
Tekstredactie: Marieke Veringa & Britt Zwijnenberg

Eerste uitgave oktober 2022
NUR 343
ISBN 978-94-93265-32-5

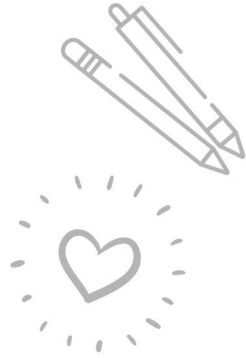
Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

1

De woorden van mijn recensie dansen voor mijn ogen. Wat kan ik nog meer vertellen over het debuutalbum van een onbeduidende Israëlische zanger? Het is me überhaupt een raadsel waarom Bram per se wil dat ik dit recenseer. Hij zal zich wel hebben laten omkopen door de platenmaatschappij. Niet dat ik denk dat die laaiend enthousiast zullen worden van wat ik geschreven heb.

Vanuit mijn ooghoek gluur ik naar mijn collega Jos, die aan het bureau schuin tegenover het mijne druk zit te typen. Zijn zwarte oordopjes sluiten hem af van de buitenwereld en laten hem helemaal opgaan in wat hij aan het schrijven is, terwijl zijn blonde krullen meedeinen op de maat van de muziek. Met zijn twee decennia aan ervaring gaan de meest interessante stukken vaak naar hem. Toevallig weet ik dat hij momenteel een artikel over Bruce Springsteen uit zit te werken. Hij heeft de beste man vorige week persoonlijk gesproken op een evenement in Londen. Kennelijk hebben ze behoorlijk veel lol gehad samen, als ik Jos' verhalen mag geloven.

Kreeg ik maar zulke opdrachten. Maar nee, ik word hier nog steeds behandeld alsof ik een stagiaire ben. Mijn voornaamste takenpakket bestaat uit het bijvullen van printpapier, de vaatwasser uitruimen en het schrijven van de albumrecensies waar de rest niet op zit te wachten. Na een jaar had ik toch wel gedacht dat ze me iets meer kansen zouden geven, al was het maar een nieuwsartikel

voor de website van Matchbox over de line-up van een of ander obscuur festival. Maar ik kan niet klagen, want ik heb deze baan hard nodig.

Ik heb al een nieuw tabblad geopend om stiekem naar Pinterest te surfen als ik op de gang een deur dicht hoor vallen. Hoewel de voetstappen van degene op de gang gedempt worden door het blauwe tapijt dat de hele verdieping bedekt, meen ik te horen dat ze deze kant op komen. Snel klik ik het nieuwe tabblad weer weg. Ik open het document waarin ik bezig was en laat mijn handen boven het toetsenbord zweven alsof ik net van plan was iets te typen, terwijl ik met gespitste oren naar de voetstappen luister, die inderdaad de deuropening achter me bereiken.

Aan de andere kant van het gangpad komt hoofdredacteur Bram Roelofsen tot stilstand met zijn zitvlak vlak naast de pot Engelse drop op het bureau van Mieke, die vandaag thuiswerkt. Dat doet ze elke donderdag.

Zijn binnenkomst zorgt ervoor dat het meteen doodstil is in de ruimte. Toegegeven, daarvoor hoefde alleen Jos maar te stoppen met typen, want ik was toch niet veel nuttigs aan het doen en verder is er niemand. Alleen het aquarium in de hoek bij het raam maakt een zacht pruttelend geluidje. De Siamese kempvissen trekken zich over het algemeen vrij weinig aan van mijn baas.

Met zijn in grijze skinny jeans gestoken benen een eindje uit elkaar en zijn handen gevouwen in zijn schoot, blijft Bram zitten. Hij laat zijn ogen eerst even over de met posters behangen muur tegenover me glijden – en dan in het bijzonder de oude poster van een schaars geklede Neneh Cherry – voordat hij Jos en mij om beurten aankijkt. Zijn donkerblonde haar zit in het eeuwige hipsterknotje waar het in vergroeid lijkt te zijn, want ik heb het hem nog nooit anders zien dragen. Hij draagt een ruimvallende spijkerblouse over een shirt van Nirvana. De blik in zijn ogen staat ernstig.

Het zorgt ervoor dat ik iets meer rechtop ga zitten. Heb ik iets raars geschreven in mijn laatste recensie? Nee, dan zou hij me wel

persoonlijk bij hem op kantoor roepen. Dit moet iets zijn wat Jos en mij allebei aangaat.

‘Ik werd net gebeld door de man van Mieke,’ begint hij. ‘Ze is van de trap gevallen en heeft nu een hersenschudding en een gebroken been. We zullen het dus een paar dagen zonder haar moeten stellen.’

Daar kan ik niet heel erg mee zitten. Mieke behandelt me al sinds mijn eerste dag hier, nu dertien maanden geleden, alsof ik te dom ben om mijn eigen naam te spellen. Wat volslagen belachelijk is, want het is niet alsof Sabine zo’n moeilijke naam is.

‘Dit houdt in dat we de artikelen waar zij mee bezig was zullen moeten herverdelen. Jos, jij werkt het interview met Alain Clark uit. En Sabine, jij kijkt even in hoeverre die albumrecensie van Elbow een lekker lopend geheel is. Die wil ik vandaag nog op de website hebben.’

Ik slaak een bijna onhoorbare zucht. Dat wordt dus weer niet om halfzes naar huis. Goed, ik weet al sinds het eerste jaar van mijn opleiding dat journalist geen standaard negen-tot-vijf beroep is, zelfs niet als je een vaste plek op een redactie hebt. Ik had alleen niet verwacht dat mijn leven een wending zou nemen waardoor ik nog minder zit te wachten op overwerken.

Blijkbaar is Bram nog niet klaar met praten, want hij kijkt me doordringend aan. ‘Jij neemt ook het interview met Wolf van The Unexpected van haar over.’

Verward knipper ik met mijn ogen, maar hij kijkt echt nog steeds mij aan. Hij moet een geintje met me uithalen. The Unexpected is op dit moment zo’n beetje de grootste band van Nederland. Het heeft ze slechts drie jaar gekost om van totaal onbekend uit te groeien tot landelijke hitmachine. Natuurlijk gaat dat interview naar Jos. Alsof ze mij zo’n belangrijk artikel zouden laten schrijven.

Wolf Moerland geeft nooit interviews. Nooit. Als er iemand van die band geïnterviewd wordt, dan is het toetsenist Kasper den Hartog, ook wel bekend als Kaz omdat hij dat stoerder vindt, of

wat zijn motief ook moge zijn. En net die ene keer dat een muziektijdschrift zijn klauwen in een interview met Wolf heeft gezet, zouden ze het overlaten aan de stagiaire? Sorry, *ex-stagiaire*, ik ben te erg gehersenspoeld door Mieke. Waar is de verborgen camera?

‘Het is aanstaande maandag,’ vervolgt Bram, alsof hij niet zojuist iets totaal onberekenbaars heeft gedaan. ‘De man van Mieke stuurt me alles door waar ze aan heeft zitten werken, zodat jullie ermee verder kunnen. Als er nog vragen zijn, hoor ik het graag.’

‘Ja.’ Jos schraapt zijn keel. ‘Dat interview is toch het hoofdartikel van het komende nummer?’

Zie je, hij vindt het ook raar dat het nu aan mij uitbesteed is. Dat bevestigt dat dit een abnormale gang van zaken is.

‘Dat klopt,’ knikt Bram, waarna hij zijn blik weer naar mij verplaatst. ‘Ik weet dat dit je eerste grote artikel is, Sabine, dus ik verwacht tweehonderd procent inzet van je. Met deze kans heb je heel erg veel geluk, want ik had dit ook naar Evelien kunnen doorschuiven. En Jos, van jou verwacht ik dat je Sabine helpt als ze ergens tegenaan loopt. Jij hebt vaker met dit bijltje gehakt.’

Jos haalt zijn schouders op en richt zijn ogen weer op zijn beeldscherm. ‘Mij best.’

‘Mooi zo.’ Bram werpt mij nog een laatste keurende blik toe, maar hupt dan van het bureau af en loopt de ruimte weer uit.

Nog steeds verdwaasd staar ik naar het scherm van mijn laptop. Ik weet niet of ik Mieke dankbaar moet zijn voor het van de trap vallen of dat ik in paniek onder mijn bureau moet gaan zitten hyperventileren. Er zijn een heleboel beroemdheden die me hartstikke aardig lijken en die ik graag zou interviewen, maar Wolf Moerland is daar niet een van. Waarschijnlijk is dat imago van hem de exacte reden dat zijn platenmaatschappij één tijdschrift heeft uitgekozen voor een interview bij hem thuis. Ik herinner me nog dat Bram in de wekelijkse redactievergadering van afgelopen maandag zei dat zijn management hem wat toegankelijker wil maken voor het publiek.

Natuurlijk ben ik daar de aangewezen persoon voor. Wat als hij niet tegen me wil praten? Of als ik de verkeerde vragen stel? Tact is niet bepaald mijn sterkste punt.

Oké, Sabine, rustig. Bereid je gewoon goed voor. Dit is nog geen verloren zaak totdat het interview heeft plaatsgevonden. En misschien heeft Mieke alle vragen al bedacht. Dan hoeft ik me alleen nog maar in te lezen en klaar is Kees. Bovendien heeft Bram tegen Jos gezegd dat hij me moet helpen als er iets is.

Laat ik eerst maar eens deze albumrecensie afronden. Mijn blik glijdt naar de klok onder in mijn beeldscherm en tot mijn ongenoegen vertelt die me dat het al na vijven is. Met een zucht pak ik mijn telefoon op van mijn bureau om mijn zusje een berichtje te sturen.

Ben weer later vanavond. Sorry.

Ik weet dat ik me niet schuldig moet voelen omdat ze alweer alleen thuis is, want ik ben niet degene die daar in de eerste plaats voor verantwoordelijk is. Maar aangezien ik de enige ben die zich überhaupt druk om haar lijkt te maken, voelt het toch alsof dat bij mijn takenpakket hoort.

Ik voeg enkele zinnen aan mijn recensie toe die ik volgens mij vorige week ook al heb gebruikt, maar dat zal me nu een zorg zijn. Als het echt opvalt, tikt onze eindredacteur me vanzelf wel op mijn vingers. Dan hoeft ik nu alleen maar te wachten op de mail met de bestanden van Mieke voordat ik verder kan.

‘Wat heb je moeten doen om dat artikel te krijgen?’

Verschrikt kijk ik op naar Jos, die me met het uiteinde van een pen in zijn mond aan zit te kijken. Zijn lippen wijken ietsjes van elkaar en zijn kin is vooruitgestoken. ‘Hoe bedoel je?’

‘Je zou niet de eerste stagiaire zijn die seksuele handelingen verricht om hogerop te komen.’

Van verbazing zakt mijn onderkaak zowat tot op mijn bureaublad. Is dat hoe ze hier over me denken? Alsof ik onder Brams bureau zou kruipen om een stijve hark als Wolf Moerland te mogen

interviewen. ‘Dat is echt een kutopmerking.’

‘Je hebt nog geen antwoord gegeven, wat waarschijnlijk betekent dat ik gelijk heb.’

Ik sla mijn benen over elkaar en kijk hem giftig aan. ‘Even voor jouw duidelijkheid, Jos: ik ben al acht maanden geen stagiaire meer. Ik ben hier in vaste dienst. En ik heb nog nooit seksuele handelingen verricht om wat dan ook voor elkaar te krijgen.’

Jos haalt zijn schouders op. ‘Het had gekund. Onze vorige stagiaire is uiteindelijk ontslagen omdat ze zich constant hogerop probeerde te neuken. Waarom denk je dat Bram gescheiden is?’

Mijn onderkaak heeft het er maar zwaar mee vandaag. Ik wist dat Bram gescheiden is, maar niet dat dat komt omdat hij het heeft aangelegd met een stagiaire. Natuurlijk weet ik dat hij bovenmatig veel met seks bezig is. Hij maakt continu obscene opmerkingen over de artiesten over wie we schrijven. Ik had alleen niet gedacht dat hij zo’n viespeuk was die aan zijn stagiaires zit. Godzijdank heb ik daar tot nu toe nog niks van gemerkt. ‘Zo ben ik niet.’

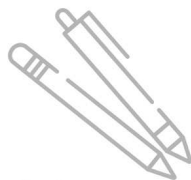
‘Fijn. Die griet van destijds schreef stukken van niks. Die dacht dat de wereld van haar was, alleen maar omdat ze er toevallig goed uitzag. Dus jij neemt je werk wel serieus?’

Is dat hoe iedereen mij hier ziet? Goed, dat ze me nog steeds zien als een stagiaire in plaats van een volwaardige collega wist ik, maar dit gaat wel erg ver. ‘Ja, natuurlijk.’

‘Laat het maar weten als je hulp nodig hebt met dat interview. Wolf Moerland lijkt me geen makkelijke gozer, maar ik heb vaker met dat soort types gesproken.’

‘Eh, oké,’ antwoord ik lichtelijk verbaasd. Dus nu hij niet meer denkt dat ik een slet ben, doet hij ineens aardig tegen me? Ik weet echt niet meer wat ik moet denken van mijn collega’s.

De melding van een nieuw binnenkomende mail haalt me uit mijn gedachten. Het is een doorgestuurd bericht van Bram met de bestanden van Mieke. Mooi, dan kan ik tenminste verder met mijn werk. Hoe eerder ik die recensie nagelopen heb, hoe beter.

2

Zodra ik de parkeerplaats van het voormalige verzorgingstehuis waarin ik woon op rij, schiet mijn blik naar de twee ramen op de derde verdieping die op mijn naam staan. De zwarte gordijnen zijn dicht en er is geen teken van leven te zien.

Opgelucht stap ik uit de auto. Ik had alleen maar durven hopen dat Hilde zich zo goed zou aanpassen. Niet dat ze veel andere keus heeft. Wie weet waar ze terecht komt als ze niet haar uiterste best doet om geen aandacht te trekken. Doen alsof ze er niet is, is onderdeel van onze overlevingsstrategie.

Ik ren zowat de trappen naar boven op. Zodra ik de deur naar mijn appartementje openduw, ruik ik de geur van goedkope pasta-saus uit een potje. Dat komt niet als een verrassing. Supersimpele pasta is een van de weinige dingen die Hilde kan maken. Van een dertienjarige verwacht ik ook niet veel anders. Zij hoort te giebelen met haar vriendinnen en te bekvechten met haar moeder.

Mijn zusje zelf ligt languit op de bank met de televisie op standje nauwelijks hoorbaar. Het apparaat vormt meteen de enige lichtbron in de ruimte. Voor haar op het kleine, zwarte Ikea-tafeltje staat een bord met wat macaroniresten, daarnaast een slordig neergesmeten stapeltje schoolboeken.

Dit is zo ongeveer het standaardbeeld als ik thuiskom tegenwoordig. Sinds mijn moeder volledig de weg kwijtraakte, slingeren er altijd wel ergens schoolboeken of vieze borden of vergeten

schoenen rond. Wat voornamelijk komt omdat er op het moment dat Hilde bij me is ingetrokken zo veel extra spullen in huis zijn gekomen, dat we niet eens een goede opbergplek voor alles hebben.

‘Hoi,’ begroet ik mijn zusje terwijl ik mijn sleutelbos naast de waterkoker op het aanrechtblad laat vallen. ‘Ik zie dat je de moeite hebt genomen om te koken?’ Op het fornuis staan de twee pannen die ze gebruikt heeft, de etensresten er nog in als de bewijsstukken op een plaats delict.

‘Er is nog wat, als je honger hebt,’ antwoordt Hilde zonder haar blik van de televisie los te scheuren. Haar blonde krullen liggen uitgewaaierd over een kussen van blauw fluweel.

Onder normale omstandigheden zou ik misschien zeggen dat het slecht voor haar ogen is om op deze manier tv te kijken, maar ik wil juist dat het licht zo veel mogelijk uit blijft als ze alleen thuis is. Daarom zeg ik er niks van en maak ik slechts de grote lamp aan het plafond aan. Ik laat mijn tas op de grijze betonvloer vallen en pak een bord uit het kastje boven de gootsteen om daar wat pasta op te scheppen.

Terwijl de magnetron, die boven op mijn bijna uit elkaar vallende vijfdehands vriezer staat, mijn hoopje eten verwarmt, ga ik op de leuning van de avondse bruine Chesterfield-bank zitten. Op het televisiescherm is een aflevering van *Glee* te zien. ‘Hoe was jouw dag?’

‘Gaat wel,’ bromt Hilde. ‘En die van jou?’

‘Ik heb eindelijk een fatsoenlijke opdracht gekregen.’

‘O?’ Meteen is haar aandacht gewekt. Met grote ogen duwt ze zichzelf overeind om rechtop te gaan zitten. ‘Was je daarom zo laat? Ga je nu meer verdienen?’

‘Was het maar zo’n feest,’ beantwoord ik die laatste vraag. Het is niet alsof ik ontevreden ben over mijn salaris. Ik weet dat ik geen miljonair ga worden van het leven als startende journalist en dat ik mijn tijd moet nemen om mijn sporen in het vak te verdienen. Het is alleen nauwelijks genoeg om mezelf en een groeiende puber van te onderhouden.

‘Misschien kan ik je helpen een rijke man te vinden,’ oppert Hilde.

Met een schuin oog kijk ik haar aan. ‘O ja? Hoeveel rijke mannen van mijn leeftijd ken jij precies?’

‘Geen, maar daarvoor heb je datingapps.’

Ik rol met mijn ogen terwijl ik een lok kastanjebruin haar achter mijn oor strijk. ‘Ik heb niet eens tijd om te daten.’ Misschien is dat de reden dat ik mezelf probeer voor te houden dat ik geen behoefte heb aan een relatie.

‘Echt wel,’ vindt Hilde. ‘Je hoeft niet elke avond als een babysit bij me te blijven. Ik kan prima voor mezelf zorgen.’

‘Maar je bent al zo vaak alleen.’ De magnetron piept ten teken dat mijn eten klaar is en ik wip van de bank om het deurtje te openen. Met het bord ga ik aan de gammele eettafel zitten die ik via Facebook op de kop heb getikt. Er zitten verfvlekken in het houten blad en hij heeft niet bij elkaar passende poten, maar het is tenminste iets.

‘Dat mijn leven kut is, wil niet zeggen dat het jouwe dat ook moet zijn.’

Het doet me pijn om haar dat soort dingen te horen zeggen, ook al weet ik dat ze mij niks kwalijk neemt. Ik wil alleen maar het beste voor haar. Het is de schuld van onze moeder dat ze nooit vriendinnen mee naar huis kan nemen, dat ze geen fatsoenlijke plek heeft om rustig huiswerk te maken en dat ze regelmatig zelf de boodschappen voor het avondeten moet doen. ‘Nog maar acht maanden.’

‘En dan?’ Hilde gooit haar armen in de lucht ten teken van wanhoop. ‘Waar gaan we dan wonen? Gaat mam een huis voor ons jatten?’

Ik kan het haar niet kwalijk nemen dat ze teleurgesteld is in onze moeder. Van alle mensen op de wereld die slachtoffer zijn van mams stomme acties heeft ze Hilde wel het hardst laten stikken. Die wist niet wat haar overkwam toen er ineens een deurwaarder

op de stoep stond terwijl zij alleen thuis was.

‘Het komt vast goed,’ zeg ik toch. ‘Mam staat al iets van honderdduizend jaar ingeschreven bij de woningbouwvereniging. Ze krijgt vast snel een huis.’

‘Dan moeten we weer helemaal opnieuw beginnen,’ verzucht Hilde. ‘Ik wou dat pap er nog was. Dan was dit allemaal nooit zo uit de hand gelopen.’

Daar heb ik geen reactie op. Hildes vader – een andere dan de mijne, die een grote onbekende is – overleed toen Hilde slechts zeven was en ik zeventien. De bijna negen jaar dat hij in mijn leven was, waren we een gelukkig, normaal gezin. Pas na zijn dood raakte mijn moeder de weg beetje bij beetje kwijt.

Ik wil net de volgende hap macaroni in mijn mond stoppen als de bel gaat. Nog voor ik mijn vork heb neergelegd, is Hilde al met haar schoolboeken naar de slaapkamer gevlucht, de deur zachtjes achter zich dichtduwend.

Met een zucht sta ik op. Ik weet al wie er aan de andere kant van de deur staat en als ik die open maak, blijk ik gelijk te hebben.

Meneer Barents van nummer 122 schenkt me een vriendelijke glimlach, maar zijn met kraaienspootjes omlijste blauwe ogen doen niet mee. ‘Goedenavond, juffrouw Van de Ven. Hoe staat het ermee?’

‘Heel goed, dank u. Komt u speciaal hierheen om me dat te vragen?’ reageer ik liefjes, want ik weet dondersgoed wat hij eigenlijk komt doen. Ik trek de mouwen van mijn duifgrijze trui over mijn handen heen tegen de kou op de gang. Zelfs voor een pand uit de jaren zestig is het hier behoorlijk slecht geïsoleerd.

‘Ik zag je toevallig net uit je auto stappen. Lange dag gehad op het werk?’

‘Inderdaad. Een collega heeft een hersenschudding opgelopen, dus ik moest wat langer blijven om haar werk af te maken.’ Niet dat het hem wat aangaat.

Het ontgaat me niet dat meneer Barents langs me heen het

appartement in probeert te kijken. De gladjaker. ‘En nu ben je aan het koken?’

‘Aan het eten,’ corrigeer ik hem. ‘Ik had alles al voorbereid, dus ik hoefde het alleen maar op te warmen. Dus als u me zou willen excuseren...’

‘Het is me opgevallen dat er hier regelmatig een jong meisje rondloopt. Je zusje? Of is ze...’ Hij maakt zijn zin niet af, maar het is duidelijk wat hij suggereert. Alsof ik op mijn tiende al een kind zou hebben gekregen. Het idee alleen al.

Nu beginnen we ons op gevaarlijk terrein te begeven. Ik moet mijn woorden uiterst zorgvuldig kiezen om niet door de mand te vallen. ‘Mijn zusje, ja. Ik heb een goede band met haar. Ze komt vaak hier haar huiswerk maken omdat onze moeder nogal... weinig rekening met haar houdt.’

‘Aha,’ doet meneer Barents alsof hij het begrijpt. ‘Dus ze blijft hier nooit slapen?’

‘Af en toe, maar meestal gaat ze ’s avonds laat naar huis.’ Nu maar hopen dat hij zo iemand is die op tijd naar bed gaat en niet de hele avond voor het raam blijft staan om de boel te observeren. Soms vraag ik me af of hij echt niks beters te doen heeft met zijn leven, buiten zijn werk als postbode dan.

‘Je zou een jong meisje zoals zij niet ’s avonds alleen over straat moeten sturen.’

Een rilling kruipt over mijn rug. Om de een of andere reden wil ik deze woorden niet horen uit de mond van een willekeurige vent van middelbare leeftijd. Daardoor kan ik me alleen maar afvragen wat hij zou doen als hij haar ’s avonds laat tegen zou komen. Is dit soms een verkapte waarschuwing? Of ben ik gewoon paranoïde omdat ik zelf met iets illegaals bezig ben? ‘Bedankt voor het advies.’

‘Geen probleem. Pas goed op je zusje. En zorg ervoor dat het er niet te veel op lijkt alsof ze hier woont. Je weet dat dat verboden is, hè?’

‘Daar ben ik me inderdaad van bewust,’ antwoord ik met op-eengeklemd kaken van ingehouden woede. En dat is precies de reden dat Hilde zich nu met schoolboeken en al verstopt op de slaapkamer, denk ik erachteraan. Waarom kunnen mensen ons niet gewoon met rust laten en doen alsof ze niks in de gaten hebben? Het is niet alsof mijn zusje een betere plek heeft om naartoe te gaan en ik stuur haar echt niet naar een pleeggezin als ik zelf in de gelegenheid ben om voor haar te zorgen. De woningbouwvereniging kan mijn rug op met hun stomme regeltjes.

Meneer Barents knikt goedkeurend, al is in zijn ogen te zien dat hij nog niet helemaal overtuigd is. ‘Goed, dan ga ik er maar weer vandoor. Fijne avond nog.’

Ik wacht niet tot hij weg is gelopen, maar smijt de deur meteen dicht. Irritante vent. Alsof ik niks beters te doen heb dan mezelf in allerlei bochten wringen om de woonsituatie van mijn zusje verborgen te houden. Ik loop naar de slaapkamerdeur en steek mijn hoofd door de opening. ‘Hij is weg.’

Zittend op de rand van het bed kijkt Hilde me aan. ‘Gaan we dit echt nog acht maanden volhouden? Hij komt er toch wel ooit achter, of anders iemand anders.’

‘Wat wil je dan? Naar een pleeggezin?’

Hilde haalt haar schouders op. ‘Ik wil gewoon terug naar hoe het vroeger was, maar ik weet ook wel dat dat niet meer kan. En ik weet ook dat jij momenteel geen groter huis kunt krijgen dan dit.’

Daar heeft ze gelijk in. Het was al een geluk dat ik hier terecht kon. Op het moment van verhuizen had ik alleen nog geen idee in wat voor situatie we verzeild zouden raken. Ik zou zo graag willen dat ik mijn zusje kon beschermen tegen alle ellende. ‘Als je echt liever naar een pleeggezin gaat, dan –’

‘Nee, natuurlijk niet!’ snauwt Hilde. ‘Ik hoef geen nevader en -moeder. Ik wil bij jou blijven.’

‘Dat wil ik ook heel graag, maar dan moeten we er wel voor zorgen dat niemand ontdekt dat je hier woont, hoe vervelend dat ook is.’

‘Oké,’ zucht Hilde. ‘Acht maanden is niet eindeloos. Ik hoop maar dat je gelijk hebt over mams inschrijfduur.’

Dat hoop ik ook van harte voor haar. Ik gun mijn zusje veel meer dan wat ik haar op dit moment kan bieden.

3

Mijn werk op vrijdag bestaat voornamelijk uit research doen naar The Unexpected, en dan in het bijzonder naar hun zanger. Aangezien ik vastbesloten ben dit interview niet te verpesten, kan ik me maar beter goed inlezen.

‘Hé, komen ze uit Arnhem?’ mompel ik verbaasd in mezelf als ik de Wikipedia-pagina van de band doorneem. De docenten van mijn opleiding zouden van me gruwelen als ze het zouden zien, maar het is een goed startpunt. Hiermee leg ik de basis, om ze vervolgens verder te onderzoeken met behulp van andere bronnen.

Ondanks het binnensmondse karakter van mijn opmerking heeft Jos me blijkbaar toch gehoord, want hij kijkt op met één opgetrokken wenkbrauw. De knoopjes op zijn geruite grijze blouse staan nog net niet op springen. ‘Wist je dat niet?’

‘Nee.’ Het is niet alsof ik The Unexpected volg of zo. Naar mijn mening lijken al hun nummers net iets te veel op elkaar.

‘De bandleden hebben op dezelfde school gezeten als waar mijn dochter op zit.’

Deze pagina vertelt me inderdaad dat de jongens elkaar op school hebben leren kennen. In eerste instantie bestond de band uit Wolf, Kaz en twee gasten van wie de namen me niks zeggen. Pas later kwamen drummer Thorsten en bassist Laurens erbij. Kan ik daar iets mee voor het interview?

Nog voor ik een antwoord op die vraag heb kunnen bedenken,

word ik afgeleid door het oplichtende scherm van mijn telefoon. Het is een berichtje van mijn beste vriendin Leila.

Vraag Wolf meteen of je gratis concertkaartjes kunt krijgen.

Grinnikend draai ik mijn telefoon met het scherm naar beneden toe zodat ik me er niet meer door kan laten afleiden. Leila is wel groot fan van de band. Gisteravond heb ik haar een berichtje gestuurd over het interview en ze ging uit haar dak. Het liefst zou ze mee willen, maar dat is natuurlijk geen optie. Wolf ziet me aankomen.

Vluchtig scan ik de rest van de Wikipedia-pagina. Het is een behoorlijk lang artikel voor een band die nog maar relatief kort bekend is. Helaas heeft Wolf geen aparte pagina over zichzelf, dus houdt het eerste deel van mijn research hier op.

‘O, trouwens, Sabine?’ klinkt de stem van Jos plotseling. Dankzij de hersenschudding van Mieke en de vakantie van onze collega Evelien zitten we wederom met z’n tweeën op kantoor.

Verwachtingsvol kijk ik naar hem op. Om eerlijk te zijn had ik überhaupt niet verwacht dat hij weet hoe ik heet. Ik kan me niet herinneren dat hij me ooit bij mijn naam heeft genoemd. Wat niet heel gek is als je bedenkt dat hij me gewoonlijk compleet negeert. ‘Ja?’

‘Volgende week vrijdag hebben we een teamuitje gepland. Als je zin hebt om mee te gaan...’

Ik kan hem een paar seconden alleen maar aanstaren. Ze hebben een teamuitje gepland zonder mij uit te nodigen? Wat doen ze nog meer achter mijn rug om? En hoezo nodigen ze me nu ineens wel uit?

Jos heft zijn handen in de lucht ten teken van onschuld. ‘Ik zeg het alleen maar. Als je geen zin hebt, is het ook goed.’

‘Nee, ik ga wel mee,’ hoor ik mezelf zeggen. Hoewel ik het een achterbakse streek vind dat ik in eerste instantie niet uitgenodigd was, wil ik dat mijn collega’s me leuk vinden. Misschien kunnen zij en ik elkaar een tweede kans geven. Het zegt al heel wat dat in

ieder geval Jos van gedachten is veranderd, toch? ‘Wat is het plan?’

‘We gaan sushi eten en daarna misschien nog wat drinken.’

‘Oké. Gewoon meteen na het werk?’ Aangezien ik bijna een uur rijden hiervandaan woon, heeft het voor mij geen zin om heen en weer te gaan.

Jos knikt. ‘Dat is wel zo makkelijk. Volgens mij heeft Bram om zes uur gereserveerd.’

‘Prima.’ Ik weet nog niet hoe ik me erover voel om een hele avond met mijn collega’s door te brengen, maar misschien zijn ze in hun vrije tijd wel stukken aardiger, wie weet.

‘Hoe gaat het met het voorbereiden van je interview?’

Ik moet moeite doen om geen grote ogen op te zetten of wenkbrauwen op te trekken. Is hij nou serieus geïnteresseerd in wat ik aan het doen ben? ‘Het gaat. Ik ben research aan het doen naar Wolf om de vragenlijst van Mieke verder aan te kunnen vullen. Volgens mij had ze nog niet echt een invalshoek bedacht.’ Dat ik nog niet veel inspiratie heb, zeg ik er maar niet bij. De laatste keer dat ik een interview deed, is alweer een tijdje geleden, maar ik wil niet dat Jos denkt dat ik incapabel ben.

‘Van wat ik heb begrepen, heeft de manager van The Unexpected dit hele interview op poten gezet om hem toegankelijker te maken voor het publiek, om Nederland een glimp van de echte Wolf op te laten vangen,’ zegt Jos alsof hij geen idee heeft dat ik ook aanwezig ben bij de wekelijkse redactievergaderingen. ‘Aangezien hij nooit interviews doet, zul je waarschijnlijk diep moeten graven.’

Precies de geruststelling die ik wilde hebben. Met in elkaar geklemde handen staar ik naar mijn beeldscherm. Waarom in godsnaam heeft Bram mij hierop gezet? Ik weet dat ik graag grotere klussen wilde hebben, maar moet ik per se beginnen met het interviewen van de meest mysterieuze man van Nederland?

Misschien moet ik eerst eens een paar foto’s van hem bekijken om mijn geheugen op te frissen over degene die straks tegenover

me zit, als een soort mentale voorbereiding. Ik klik op het kopje 'Afbeeldingen' in mijn Google-zoekvenster en meteen verschijnt er een hele rits foto's.

Ik moet even slikken als ik de bovenste rij resultaten bekijk. Gemillimeterd haar, felgroene ogen die dwars door me heen kijken en een kaaklijn waarmee ik mijn benen zou kunnen scheren. Op elke foto heeft hij zijn armen over elkaar geslagen, alsof hij vooral niemand te dichtbij wil laten komen. Deze man ziet er niet uit alsof we gezellig wat gaan zitten kletsen. Hoe moet ik ooit door dat harnas heen zien te breken?

Voor meer inspiratie klik ik door naar het kopje 'Nieuws'. De eerste paar zoekresultaten gaan over de successen van de band, uitverkochte shows en gouden platen, maar bij de vierde of vijfde kop blijft mijn blik hangen. 'Wolf Moerland breekt neus cafébezoeker' staat er in blauwe letters. Met ingehouden adem open ik het artikel. Vluchtig lees ik de bijbehorende tekst door. Kennelijk heeft hij een paar maanden geleden tijdens het uitgaan iemand aangevallen nadat die een kutopmerking maakte tegen zijn bandgenoot Kaz.

Dus Wolf is gewelddadig. Het wordt echt steeds aantrekkelijker om maandag met hem in één ruimte te zijn.

Zou ik het aandurven om vragen te stellen over dat incident? Of over waarom hij er zo godvergeten afstandelijk uitziet? Hm, volgens mij had Mieke wel een vraag over dat laatste in haar document staan. Maar wat als hij het verkeerd opvat en mij ook een gebroken neus bezorgt?

Langzaam laat ik mijn blik afdwalen naar mijn collega. 'Jos?'

'Hm?' bromt die afwezig, zonder zijn blik van zijn eigen computerscherm af te wenden.

'Ben jij weleens bedreigd of aangevallen tijdens een interview?'

Nu kijkt de man aan de andere kant van de ruimte op. Zijn borstelige blonde wenkbrauwen staan nog net niet verticaal omhoog. 'Aangevallen?' De toon van zijn stem doet vermoeden dat ik hem

zojuist gevraagd heb of hij ooit een stripshow heeft opgevoerd op een eenwieler.

‘Ja. Als je een verkeerde vraag stelt of zo, waar diegene niet op wil antwoorden.’

‘Nee, dat heb ik nog nooit meegemaakt. Is dat waar je je zorgen over maakt?’

Hij vindt vast dat ik me aanstel. Maar als ik nog een blik werp op de foto bij het artikel, een korrelige telefoonfoto van Wolf en Kaz in een café, trekt er toch een rilling over mijn rug. Ik schuif heen en weer over de lichtgrijze bekleding van mijn bureaustoel. ‘Wolf heeft al eens iemands neus gebroken om een opmerking.’

‘Hij is geen lieverdje, nee, maar hij zal vast niet zo erg zijn om een vrouw in elkaar te slaan.’

Welja, dat klinkt heel erg bemoedigend, maar niet heus. Is dat waarom het interview naar mij is gegaan en niet naar Jos, omdat Wolf nooit een vrouw in elkaar zou slaan? In dat geval wil ik het graag alsnog afstaan. Wat heb ik aan een eerste grote klus als ik niet gekozen ben vanwege mijn capaciteiten?

Jos neemt me keurend in zich op, zijn mond vertrokken tot een strakke streep. ‘Ik had niet verwacht dat jij het type zou zijn om in haar broek te schijten bij het idee om een rockster te interviewen.’

Dat moet ik waarschijnlijk als een compliment beschouwen. Hij denkt dat ik een sterke vrouw ben. En misschien moet ik me inderdaad niet zo aanstellen. Als Wolf echt agressief zou worden, kan ik altijd nog het puntige deel van de gouden ring die ik van mijn oma heb geërfd in zijn oog steken. Tijdens het uitgaan heb ik ook weleens een vervelende vent moeten afwimpelen, dus een arrogante rockster moet ik ook vast wel aankunnen.

Jos geeft een speels tikje tegen de mandarijn die op zijn bureau ligt. Zijn dagelijkse stuk fruit krijgt het op een doorsnee werkdag flink te verduren. Hij knijpt erin als hij aan het nadenken is, of laat het van de ene hand in de andere rollen, of mept het soms per ongeluk van zijn bureau af. ‘Maak je niet zo druk. Hij weet echt

wel dat een journalist aanvallen slecht is voor zijn toch al niet zo beste imago. Hij kan je hoogstens zijn huis uit trappen.’

Alsof het niet al beangstigend genoeg is dat het interview ook nog bij hem thuis is. Op de plek die hij het allerbeste kent en waar ik dus in het nadeel ben.

Oké, Sabine, focus. Je hoeft alleen maar een paar vragen en een interessante invalshoek te bedenken en maandag naar Wolfs huis te gaan. Dit zou niet veel moeilijker moeten zijn dan die keer in mijn eerste jaar, toen ik een vrijwilliger van de voedselbank in Tiel interviewde. Het is Wolf Moerland maar, niet Badr Hari of zo.

Plotseling ben ik heel blij dat ik niet voor een sporttijdschrift werk.

‘Jos?’ klinkt plotseling de stem van Bram achter me. Als ik me omdraai, zie ik hoe de hoofdredacteur zijn hoofd door de deuropening steekt en mijn collega vragend aankijkt. ‘Ik heb zo een telefonische bespreking, maar daarna wil ik het graag even met je hebben over een paar opkomende projecten.’

Jos knikt casual. ‘Prima.’

Ik weet niet of wat ik voel ontzag of afgunst is. Op een dag wil ik degene zijn met wie gesproken wordt over ‘opkomende projecten’. Dat ik op zo’n goede voet sta met mijn baas dat we losjes koffie gaan zitten drinken terwijl we interviews met de groten der aarde bespreken. Dat er een andere ex-stagiaire is die zich omhoog moet worstelen uit de berg kutklusjes.

Maar daarvoor zal ik eerst dit interview tot een goed einde moeten brengen. Ik besluit mijn collega’s dan ook verder te negeren en stort me weer op mijn beeldscherm vol Google-resultaten. Deze Wolf kan maar beter uitkijken, want ik ben niet langer van plan een bang geitje te zijn.